

La tria per Andreu Loncà

CÓRRER RISCOS...

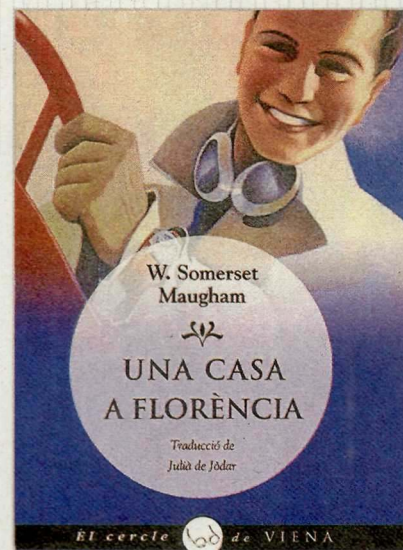
'Una casa a Florència' és una pura delícia de brevetat, de creació d'expectatives i de resolució efectiva d'un conflicte vital. Publicada en anglès en 1941, mostra un espai narratiu meravellós als afores de Florència: una vil·la toscana des de la terrassa de la qual s'albiren les cúpules de Florència. En aquest espai tenyit de bellesa, de poder debolit (la casa havia pertangut a uns nobles ara arruïnats), una dona de trenta anys anomenada Mary Panton ha de prendre algunes decisions fonamentals després d'enviudar. Hauria de triar el seu company per viure la vida. Se li presenta una sòlida oportunitat. Una autèntica roca sobre la qual bastir la seua vida... La fascinació que produeix aquest lloc bellíssim i l'amplitud de possibilitats vitals que s'obren a una dona rica són un incentiu magnífic per al lector. La lectura esdevé una preciosa urgència: un desig de continuar malgrat tots els deures professionals...

L'autor, gat vell, domina amb gràcia i energia els trucs: un bell revòlver, brillant i efectiu, al bell mig de la primera escena, amb una precisió teatral, esclatarà, argumentalment parlant, en el segon capítol.

En la seua brevetat condensada, la novel·la compleix quasi tots els requisits d'una novel·la de suspens: a la primera part es dibuixa un lloc i uns personatges previsibles, una bellíssima expectativa; a la segona, es capgira perfectament el que el lector s'imagina, i a la tercera, es resol la tensió narrativa d'una forma inesperada: ascensió, davallada, obertura.

El lector, però, queda fascinat pel lloc: Florència, la vil·la, les carreteres de la Toscana sota la lluna, l'ambient distès, sense cap angúnia del treball, sense patetisme, sense gota de remordiment.

El personatge principal, Mary Panton, aquesta jove que posseeix un cutis immaculadament blanc, pren unes decisions que l'abocuen al risc de la vida. El final de la novel·la

LLIBRES.

Títol: Una casa a Florència

Autor: W. Somerset Maugham

Editorial: El Cercle de Viena

obert és tot un lema: "Estimada, la vida és feta... per córrer riscos." Llegida en la dècada dels anys quaranta, era un prodigi de concisió i d'evasió. Llegida ara, és com els frescos de la vil·la que la dona ensenya, de matinada, a un home misteriós, castigat per la vida: una forma de bellesa tant pel que s'hi expressa com per la tècnica, brillant, digna de ser imitada, que ens obre oportunitats.